

Dragi ascultători, continuăm astăzi să privim la activitatea profetului Hagai, o activitate cu importante conotații practice.

Ne aducem aminte că el le-a predicat oamenilor îndemnându-i la muncă. Le-a spus: „Duceți-vă pe munte”. Acesta era primul lucru ce trebuia făcut. Apoi a continuat: „aduceți lemne”. Acesta era pasul numărul doi. „Construiți o casă” a fost al treilea îndemn. Acestea erau îndemnul, extrem de simple, pe care le dădea Dumnezeu poporului. Nimic altceva nu mai trebuia adăugat, nimic de spus ci doar de făcut. Era o soluție simplă la o situație complexă.

Cred că și noi avem multe de învățat din această istorie, pentru că sunt destul de multe asemănări între perioada aceea și cea pe care o traversăm noi astăzi. La fel cum se întâmplă cu noi astăzi și atunci poporul traversa vremuri grele. Haideți să urmărim cu atenție ceea ce urmează pentru că Dumnezeu explică de ce poporul Israel trecea prin vremuri grele:

Hagai 1:9

v.9 „Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentruce? zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele, care stă dărîmată, pe cînd fiecare din voi aleargă pentru casa lui.

Ați ascultat cu atenție ce spune profetul? Cum descrie el atitudinea poporului? „...fiecare din voi aleargă pentru casa lui” – aceasta indică zelul și entuziasmul de care dădeau dovadă când era vorba despre propriile lor interese, despre ridicarea propriilor case.

Poporul se întrebase de ce toate aceste dificultăți veniseră peste ei, dar erau suficient de pioși ca să nu dea vina pe Dumnezeu. Declarau că neșansa lor se datora circumstanțelor. Era un an mai prost. „Știți, a fost un an mai secetos”, spuneau ei, poate. Dumnezeu le spunea: „vreau să vă fie limpede că Eu v-am trimis seceta. Am făcut lucrul acesta pentru că am văzut casa Mea zăcând în ruină în vreme ce fiecare dintre voi nu știe cum să-și mai aranjeze locuința”.

Dați-mi voie să repet faptul că Domnul Isus a rostit principiul deosebit de important cuprins în cartea Hagai, principiu care poate fi aplicat tuturor veacurilor:

Matei 6:33 „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”

Atunci când Dumnezeu este pus pe primul loc în viețile noastre, toate celelalte

nevoi ne vor fi împlinite. Ce minunat este acest mesaj! Cu toate acestea, este un mesaj deosebit de simplu. Poate de simplu ce este îl și trecem așa de repede cu vederea.

Hagai 1:10

v.10 De aceea cerurile nu v'au dat roua, și pământul nu și-a dat roadele.

Nu era ploaie deci nu aveau cum să fie recolte. Grâul și orzul nu aveau cum să crească iar viile nici atât. Dumnezeu spune: „am pus cep; nu vă mai dau nici o ploaie”.

În societatea noastră contemporană nu privim așa viața. Trăim într-o societate mecanică, electronică, iar cel responsabil de problemele noastre este cel care nu a știut să apese butonul la timp sau a apăsă pe unul greșit. Mă întreb dacă Dumnezeu nu ar vrea să spună poporului nostru: „v-ați gândit vreodată că toate problemele pe care le aveți sunt cauzate de Mine. V-a trecut vreodată prin cap că încerc să va distrag atenția de la lucruri spre Mine?”.

Observați că Dumnezeu își asumă responsabilitatea tuturor celor ce s-au abătut asupra Israelului:

Hagai 1:11

v.11 Am chemat seceta peste țară, peste munți, peste grâu, peste must, peste untdelemn, peste tot ce poate aduce pământul, peste oameni și peste vite, și peste tot lucrul mâinilor voastre.”

Dumnezeu le spune: „am retras de la voi binecuvântările materiale, Eu sunt responsabilul”.

În zilele noastre, tendința este să dai mai întâi vina pe poliție – ar fi trebuit să-și facă treaba. Apoi dăm vina pe primar, pe legi, Cotroceni. Posibil să fie cu toții vinovați. Dar, dragul meu, ți-a trecut vreodată prin minte că ai putea să fii tu de vină? Deși dăm vina pe oameni și pe aparatură pentru felul în care arată lumea de azi, Dumnezeu este Cel care le îngăduie pe toate. Vrei să dai vina pe El? N-ai decât. El a spus Israelului că este responsabil de toate. Dar le-a spus și de ce. Îl neglijaseră. Vedeți, soluția la problemele noastre este simplă dar, în același timp, și complicată. Gândim că dacă ne folosim de o mașinărie nouă, de un om mai talentat, problemele noastre vor afla rezolvarea.

Dragul meu, de ce nu recunoaștem care este adevărata noastră problemă, cine a cauzat-o și cum poate fi ea rezolvată?

Hagai ne va spune în continuare care a fost răspunsul dat provocării făcute de Domnul poporului Israel.

Hagai 1:12

v.12 Zorobabel, fiul lui Șealtiel, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și toată rămășița poporului, au ascultat glasul Domnului, Dumnezeului lor, și cuvintele proorocului Hagai,

fiindcă Domnul, Dumnezeul lor, îl trimesese. Și poporul s'a temut de Domnul.

Zorobabel era guvernatorul, Iosua marele preot iar „rămășița poporului” se referă la popul care se întorsese în Israel după robia babiloniană.

Observați că au făcut două lucruri:

1. L-au ascultat pe Dumnezeu. Samuel îi spusese regelui neascultător:

1 Samuel 15:22 „Samuel a zis: „Îi plac Domnului mai mult arderile-de-tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor”.

Iar apostolul Ioan

„Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”

Trebuie să umblăm în lumina Cuvântului lui Dumnezeu iar Cuvântul ne va smeri și ne va arăta eșecurile. Mulți dintre noi preferă să le treacă neobservate dar dacă le vom face față vom descoperi că sângele Domnului Isus ne va curăța de păcate și vom avea părtășie cu Dumnezeu. Așadar, poporul Israel a ascultat de Dumnezeu.

2. S-au temut de Domnul. Scriitorul Proverbelor a spus:

„Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; și știința sfinților, este priceperea”

Proverbe 9:10

Este important că liderii poporului, Zorobabel și Iosua, sunt primii despre care aflăm că au ascultat de Domnul. Țara noastră are astăzi nevoie de creștini în posturi de conducere. William Gladstone, faimosul om de stat britanic a fost întrebat care este elementul distinctiv care caracterizează un mare om de stat. Răspunsul său a fost: acel om cunoaște direcția în care Dumnezeu se va mișca în următorii 50 de ani. Ei bine, se pare că nu prea avem oameni la conducere care să cunoască direcția în care se va mișca Dumnezeu nici măcar în următoarele 50 de minute. Dragii mei câtă nevoie avem să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să ne lăsăm conduși de El!

Atunci când poporul L-a ascultat pe Dumnezeu și s-a temut de El, a primit o minunată încurajare:

Hagai 1:13

v.13 Hagai, trimesul Domnului, a zis poporului, după porunca Domnului: „Eu sînt cu voi, zice Domnul.”

El spune „Eu sunt cu voi”. Ce minunat! Vă amintiți că și Domnul Isus le-a spus alor Săi: voi fi cu voi până la sfârșitul veacurilor. Luați aminte și la faptul că promisiunea Sa de a fi alături de ei depinde de ascultare: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile,

botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu Sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.”

Matei 28:19,20

El nu a spus că va fi alături de tine dacă vei sta cu mâinile în poală și nu vei face nimic altceva. El a spus că va fi cu tine atunci când tu vei asculta de El. Aceasta este starea în care ne bucurăm de binecuvântare și părtășie. Nimic altceva nu este mai bun!

Observați acum faptul că liderii s-au implicat plini de entuziasm în activitate:

Hagai 1:14

v.14 Domnul a trezit duhul lui Zorobabel, fiul lui Șealtiel, dregătorul lui Iuda, și duhul lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și duhul întregii rămășițe a poporului. Așa că ei au venit, și s'au pus pe lucru în Casa Domnului oștirilor, Dumnezeuul lor,

Este important să îi vedem pe liderii națiunii în acțiune. Zorobabel era liderul civil, guvernatorul. Se afla în familia regală și-l avea ca tată pe Șealtiel, nume care înseamnă „întrebând pe Dumnezeu în rugăciune”. Iosua, marele preot, era fiul lui Ioțadac care fusese mare preot în vremea invaziei babiloniene. Așadar liderii civil și religios se alătură poporului în lucrarea Domnului.

Acest al doilea mesaj este și el datat de către Hagai:

Hagai 1:15

v.15 în ziua a douăzeci și patra a lunii a șasea, în anul al doilea al împăratului Darius.

Este vorba despre 24 sept 520. Primul dintre mesaje, așa cum am văzut, a fost transmis la data de 1 sept 520 – atunci Dumnezeu i-a provocat. Poporul a răspuns provocării, s-a adunat, a organizat proiectul, a tăiat copacii obținând lemnul necesar și a început ridicarea templului. 24 de zile mai târziu Hagai le transmite un al doilea mesaj din partea lui Dumnezeu prin care sunt asigurați de prezența Sa.

Hagai era un om al ordinii, fapt dovedit de întreaga sa carte. Era, în același timp, și un bun administrator; un om care și-a făcut datoria. El a ajutat poporul să reconstruiască templul și, pe măsură ce oamenii depuneau eforturi în această direcție, l-a încurajat și susținut. Rezultatele au fost minunate: Dumnezeu a fost mulțumit și glorificat.

Dar să mergem mai departe și

În cel de al doilea capitol vedem descurajarea poporului și ca replică încurajarea pe care le-l face Dumnezeu.

I Inferioritatea vizibilă a celui de al doilea templu în raport cu cel ridicat de Solomon a creat această descurajare. Numai că Dumnezeu dă un răspuns acestei probleme.

Deci, mai întâi să vedem care este starea poporului: **Hag 2:1-2**

v.1,2 În a douăzeci și una zi a lunii a șaptea, Cuvîntul Domnului a vorbit prin proorocul Hagai, astfel: „Vorbește lui Zorobabel, fiul lui Șealtiel, dregătorul lui Iuda, lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și rămășiței poporului, și spune-le:

Observați, vă rog, că acest discurs profetic al lui Hagai are loc în luna a șaptea. Ultimul mesaj de încurajare pe care ei îl primiseră din partea lui Dumnezeu a fost transmis în luna a șasea. Ei lucraseră în acest răstimp de o lună. Au avut la dispoziție în jur de 24 de zile, s-au organizat și iată că templul a început să prindă contur. Văzând rodul muncii lor s-au simțit încurajați. Apoi mai aveau și promisiunea lui Dumnezeu “Eu sunt cu voi!”

Numai că acest entuziasm nu a ținut prea mult. Iată care era sursa descurajării lor:

v.2 ,Cine a mai rămas între voi din ceice au văzut Casa aceasta în slava ei dintîi? Și cum o vedeți acum? Așa cum este, nu pare ea ca o nimica în ochii voștri?

Pentru a înțelege mai bine despre ce este vorba trebuie să ne aducem aminte cine sunt cei cărora le vorbește profetul. În versetul doi observă că Dumnezeu se adresează celor doi lideri ai poporului, Zorobabel și Iosua. Prin ei însă, Dumnezeu se adresează poporului. Era un popor format din oameni care fuseseră robi în Babilon. Numai că vedeți, cei mai mulți dintre ei își aduceam aminte cum fuseseră lucrurile când au părăsit ei țara. Chiar dacă erau foarte tineri la acea vreme încă își aduceam aminte cum a fost atunci. Își aduceau aminte de splendoarea și bogăția templului ridicat de Solomon. Acest templu pe care ei îl ridicaseră nu era decât o colibă în comparație cu acela. Chiar dacă templul lui Solomon nu a avut dimensiuni impresionante, așa cum au templele de obicei, el se remarcă prin bogăția și măiestria cu care fuseseră realizate ornamentele. Probabil că cei mai mulți dintre cei care lucrau acum la acest nou templu își aduceau aminte de aurul și pietrele pretioase din care erau realizate acele ornamente deosebite. Cineva a estimat (în măsura în care se poate face așa ceva) valoarea templului lui Solomon la cca. 20 mil. dolari. Indiferent dacă a fost sau nu aceasta valoarea cred că a însemnat foarte mult pentru acele vremuri.

Dați-mi voie acum să vă atrag atenția asupra datei la care a fost transmis acest al treilea mesaj: „În a douăzeci și una zi a lunii a șaptea”

Dacă vă uitați în Levitic capitolul 23, o să observați că această dată corespunde Sărbătorii Corturilor, mai precis cea de a șaptea zi a ei când era poruncită strângerea tuturor evreilor pentru închinare.

Lucrul acesta mă face să cred că lucrătorii au depus un efort suplimentar pentru a grăbi finalizarea lucrărilor tocmai în vederea celebrării ocazionate de această sărbătoare. Poate că din același motiv a fost dată mai puțină atenție detaliilor și ornamentelor. De aceea probabil, în momentul în care cei mai virstnici au ajuns în templu și au văzut modul

în care au fost executate finisajele, absența grandorii de altă dată care caracterizase templul lui Solomon, au fost dezamăgiți și au început să deplângă condiția lor și a țării... În fond și la urma urmei, construcția nefiind finisată avea, probabil, un aer dezolant, așa cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri. De aici până la descurajarea privind viitorul nu este prea mult! Acești oameni, gândindu-se la măreția de altă dată și privind la starea de acum începeu să se gândească la viitor și erau descurajați!

Nu vi se pare cunoscut scenariul? De obicei se întâmplă așa! Atunci când oameni privesc în trecut și îl compară cu prezentul, de obicei, viitorul li se pare întunecos!

Cartea Ezra, în capitolul 3 ne oferă câteva informații legate de acest eveniment. „În al doilea an dela venirea lor la Casa lui Dumnezeu la Ierusalim, în luna a doua, Zorobabel, fiul lui Șealtiel, Iosua, fiul lui Ioțadac, cu ceilalți frați ai lor, preoți și Leviți, și toți ceice se întorseseră din robie la Ierusalim, s'au pus pe lucru și au însărcinat pe Leviții dela douăzeci de ani în sus să vegheze asupra lucrărilor Casei Domnului. Și Iosua, cu fiii și frații săi, Cadmiel, cu fiii săi, fiii lui Iuda, fiii lui Henadad, cu fiii și frații lor Leviții, s'au pregătit toți, ca un om, să vegheze asupra celor ce lucrau la casa lui Dumnezeu. Când au pus lucrătorii temeliile Templului Domnului, au așezat pe preoți în veșminte, cu trîmbițe, și pe Leviți, fiii lui Asaf, cu chimvale, ca să laude pe Domnul, după rînduiala lui David, împăratul lui Israel. Cântau, mărind și lăudînd pe Domnul prin aceste cuvinte: „Căci este bun, căci îndurarea Lui pentru Israel ține în veac!” Și tot poporul scotea mari strigăte de bucurie, lăudînd pe Domnul, pentrucă puneau temeliile Casei Domnului. “

Așadar, nu era mare lucru de noua construcție, se vede treaba că nu era decât fundația și structura edificiului dar ei sărbătoreau evenimentul. Dar Ezra continuă relatarea sa: „Dar mulți din preoți și Leviți, și din capii de familii mai în vârstă, cari văzuseră casa dintâi, plîngeau tare, cînd se puneau supt ochii lor temeliile casei acesteia. Mulți alții își arătau bucuria prin strigăte, așa încât nu se putea deosebi glasul strigătelor de bucurie de glasul plînsurilor poporului; căci poporul scotea mari strigăte, al căror sunet se auzea de departe.”

Vedeți, împreună cu strigătele de bucurie mai era un sunet acolo...era făcut de cei ce plîngeau. Încerc să-mi imaginez ce se întâmpla acolo. Pe de o parte erau cei ce sărbătoreau evenimentul ca pe o mare realizare, iar de cealaltă parte erau unii care uitându-se la ceea ce se construia era descurajați.

Probabil strigau și se tînguiau: “Doamne, grămada asta de lemne și cărămizi nici nu se compară cu templul pe care Solomon l-a ridicat în cinstea Ta!”

Îmi închipui că acest soi de tînguială a funcționat ca o ploaie zdravănă peste un foc de tabără....Ați observat că amărăciunea se întinde mai repede decât bucuria? Așa s-a

întâmplat și cu acești oameni. Vârstnicii au spus probabil, „Eeeh, nimic nu mai e cum a fost!” iar cei mai tineri au început „O să fie vai de noi! Mai bine rămâneam în Babilon!”

Îmi aduc aminte de momentele de început ale slujirii mele ca pastor. Începusem câteva proiecte destinate tinerilor și mă bucuram de entuziasmul cu care ei se angajau în acestea până când, într-o zi, unul din membrii mai vârstnici ai bisericii a venit la mine și cu un aer superior a început cam așa:

„Dragul meu, am văzut ce încerce să faci cu tinerii aceștia! Nu e rău! Dar când eu eram tânăr....și după cum probabil vă dați seama, mi-a povestit ce lucruri grozave și minunate făceau tinerii de atunci, lucruri cu care ale noastre nici nu merită a fi comparate!! Vă mărturisesc că am fost foarte descurajat și chiar am crezut că ceea ce facem noi nu avea nici un rost.

Iată de ce cred că înțeleg cam ce se întâmpla acolo. Oamenii aceia deveniseră repede descurajați! Deși porniseră cu entuziasm, el s-a stins și acum ajunseseră la cealaltă extremă...Oare cum va interveni Dumnezeu?

O să vedem imediat! Dar să vă spun mai întâi cam cum rezolvăm noi astfel de lucruri în biserici. De obicei numim niște oameni care să alcătuiască o comisie, un comitet pentru a găsi o soluție. Cineva a definit astfel comitetul: „Comitetul este alcătuit din persoane care nu pot face nimic în mod individual și care hotărăsc în colectiv că nimic nu se poate face! Altceva spunea că un comitet este un grup de incompetenți aleși de un grup de indiferenți pentru a face ceea ce nu este necesar!

Acum nu chiar toate comitetele merită o astfel de descriere, dar trebuie să recunosc că de multe ori așa stau lucrurile... În loc să găsească o soluție pentru situația de criză, comitetele provoacă adesea situații de criză.

Așa cum spuneam însă, Dumnezeu are altă soluție!

v.4 Acum fii tare, Zorobabel! zice Domnul. Fii tare și tu, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot! Fii tare și tu, tot poporul din țară, zice Domnul, și lucrați! Căci Eu sînt cu voi, zice Domnul oștirilor.

Provocarea lansată de Dumnezeu aici are în vedere două lucruri. Mai întâi, El spune ” Fi tare!” De fapt, el spune lucrul acesta de trei ori! Spune acest lucru liderului civil, apoi liderului religios și când se adresează întregului popor credeți că le spune altceva? Nu! Același lucru le este transmis și lor: „Fii tare! Spune Dumnezeu poporului!”

Acum, am putea spune că nu-i mare lucru de un asemenea îndemn, nu-i prea greu să spui acest lucru! E simplu! Fi tare! Da! Este simplu dar foarte important!

Dragul meu noi trăim într-o lume mare și rea. Ce ne poate încuraja? Lucrarea lui Dumnezeu în multe locuri este slabă și se pare că nu se poate face mai mult. Care este

soluția? Ei bine aici se află răspunsul lui Dumnezeu pentru noi. „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.” **(Efeseni 6:10)**

Trebuie să recunoaștem, dragi prieteni, că nu putem face nimic fără sprijinul lui Dumnezeu. „Întăriți-vă în Domnul!” Minunat îndemn!

Fiți binecuvântați!